

1

Tågen var kommet rullende ind fra havet i løbet af natten. Den lå tung som bly og forvandlede alting rundt omkring hende til uklare silhuetter.

Vera Kvålsvik halede tasken op på skulderen, skærpede blikket og stirrede ind i den gråhvide masse. Hun havde gået den samme vej næsten hver morgen i snart tredve år og kunne have fundet frem til den lille boghandel i mørke, men tågen var værre end mørket. Den forvanskede alt det velkendte og skabte nye konturer, skygger og slørede nuancer. Den var som et lydløst rovdyr, der kom snigende ind på én bagfra.

Hun bøjede nakken og koncentrerede sig om sine fødder. For hvert skridt hun tog, gav hælene genlyd mod torvets brosten. Ellers var hun omgivet af kompakt stilhed.

Hun skød den ubehagelige følelse fra sig. Forsøgte at koncentrere sig om ugen, der lå foran hende. Flere nye bøger var på vej ind. Det var det, der var hendes liv. Bøger. Bare tanken om, at der lå en god bog og ventede på hende hjemme, gjorde dagen lettere for hende.

Et sted foran hende gæde en hund. Hun kunne høre, hvordan den strakte hals for at varsle eller advare. Hun standsede og klemte automatisk om skuldertasken med begge hænder, mens hun så sig omkring. Hun kunne skimte omridset af de høje bygninger, der tårnede sig op rundt om torvet. Halvtreds skridt til, så var hun fremme.

Hunden blev stille, men nu havde frygten grebet hende. Hun var ikke alene. Et eller andet sted ude i tågen gik en dør op. Lette

trin på gaden. En bildør smækkede, og en motor startede. Ikke ret langt fra hende skreg en krage hæst. De hverdagsagtige lyde blev skarpe og ubehagelige.

Vera Kvålsvik bed sig i underlæben. Den kølige og fugtige luft indeholdt en smag af salt fra havet.

Kragen skreg igen. Tågen var sej og klæbrig, som om den klistrede sig til hende, og hun var klam og fugtig under jakken. Hun tog et skridt, ledte med hånden i tasken for at gøre nøglen til butikken klar, før hun gik videre. Så standsede hun op igen, tøvende. Inde i det gråhvide så hun konturerne af noget, hun ikke havde set før. Det så ud som en buste, eller et mindesmærke, nogen i løbet af søndagen havde placeret i et af de anlagte blomsterbede. Samtidig var hun klar over, at det kunne det ikke være. Det var noget andet, noget skræmmende.

Vera Kvålsvik tog nogle skridt til og missede med øjnene mod grålyset. Følte, hvordan hjertet slog krampagtigt i brystet. Så åbnede hun munden i et skrig.

2

Det var mandag den 10. november. William sad ved køkkenbordet med en kop kaffe og en skive ristet brød med jordbær-syltetøj. Klokkeren var 06.57, og han havde allerede været vågen i næsten to timer.

Han vågnede stadig tidligere. Til at begynde med var han blevet liggende i sengen og havde stirret på den tomme plads ved siden af sig, men efter et par søvnløse måneder havde han indset, at han ikke kunne falde i søvn igen, når han først var vågnet, og så var han begyndt at stå op.

Han skyllede det tørre brød ned med kaffen. Udenfor havde morgentågen afløst nattemørket. Det var en af de sjældne dage, hvor det var helt vindstille. Tågehornet tudede som et forladt dyr i det fjerne og mindede ham om, hvor stille der var i huset.

Han havde ikke lagt mærke til det før, men den grønne plante i vindueskarmen hang med bladene.

Han rejste sig, stak en finger ned i potten og blev stående og gned den tørre jord mellem tommel- og pegefinger, mens han overvejede, om han skulle opgive den. Den fortjente en chance til, besluttede han og gik hen til vasken. Han fyldte et glas med vand, hældte det over i potten og pillede et par visne blade af.

Foran ham lå morgenavisen opslået på boligannoncerne. Små, moderne lejligheder uden have eller behov for vedligeholdelse. Det var først, da sommeren gik på hæld, at han var begyndt at tænke på at flytte. Han havde følt sig ét med huset og den store have med udsigt over den lille by Stavern og havet udenfor. At overlade det til andre havde nærmest føltes som et svigt, men

jo oftere tanken havde strejft ham, des mere fortrolig var han blevet med den.

Telefonen ringede og afbrød hans tankerække. Automatisk så han på uret, før han løftede røret, genkendte Lines nummer og svarede.

“Hej, det er mig,” sagde hans datter i den anden ende. “Hvordan går det?”

Wisting rømmede sig og forsøgte at analysere hendes tonefald. Lyttede efter, om der var noget galt.

“Fint,” svarede han. “Og dig?”

“Jeg er på vej sydpå,” oplyste hun.

Wisting bemærkede, hvordan hendes ord gjorde ham i godt humør. Line havde lagt et skrantende parforhold bag sig og var flyttet ind til Oslo for et halvt år siden, da hun fik et vikariat på avisen VG – Verdens Gang. At hun var blevet engageret på landets største avis, gjorde ham stolt. Han så på det som en præstation. Men Line havde også præsteret mere i løbet af to år på lokalavisen, end de fleste journalister gjorde i løbet af en hel karriere. Hun havde noget af den samme sult i sig, som altid havde drevet Wisting i hans job, og hun besad en nærmest forudseende evne til at være på rette sted på rette tid. Det var der blevet lagt mærke til.

“Er du på arbejde?” spurgte han.

“Jeg har fået et par dage til at følge op på Kuffertsagen,” forklarede hun.

Wisting rynkede panden. Han havde aldrig brudt sig om, at datteren skrev om de sager, han arbejdede med, men denne gang dukkede rynkerne op af ren nysgerrighed. Kuffertmysteriet havde præget avisernes forsider for et par uger siden, men efterforskningen havde stået i stampe fra dag ét. Det var en sag, han hellere end gerne ville have opklaret.

“Har fået et interessant tip,” fortsatte Line, som svar på sin fars tavshed. Hun kendte ham godt nok til at vide, hvilke tanker der gik gennem hovedet på ham. “Der er en dame, jeg skal snakke med, som måske ved noget.”

“Åh?” fik han fremmumlet men undlod at spørge mere.

“Det er en åben kilde,” fortsatte Line, som om hun læste hans tanker. “Du kan sikkert også selv snakke med hende”.

“Ellers kan jeg vel læse om det i avisen.” Han rejste sig, åbnede køleskabet og studerede indholdet. “Hvor længe bliver du?”

Lyden fra skabsdøren fik katten, som lå rullet sammen på tæppet, til at reagere. Den løftede hovedet, rejste sig og smøg sig op ad hans ben.

“Til i morgen.”

Wisting tog en pakke kogt skinke ud og smed den sidste skive ned på gulvet, før han igen lukkede køleskabet.

“Buster bliver glad for at se dig,” sagde han og kløede katten bag øret.

Line lo i den anden ende.

“Lav nu ikke en masse postyr,” sagde hun. “Jeg skal bare låne min seng.”

“Nej, nej,” forsikrede han og så på klokken. Han kunne nå at støvsuge, før han tog på arbejde. Desuden skulle han købe ind. Brød, pålæg og mælk. Line drak mælk. Og middagsmad. Han fandt en lap papir og skrev ned.

Også frugt, tænkte han og noterede det. Line var glad for grønne æbler. Han kunne smutte fra arbejdet en time tidligere. Så kunne han også nå en tur ud og få ordnet gravstedet.

“Hvornår kommer du?” spurgte han.

“Ved femtiden?” foreslog hun.

Telefonen gav et banke på-signal – en anden samtale ventede.

“Så ses vi,” afsluttede Wisting og tog røret fra øret, kiggede på displayet og genkendte nummeret til politiets operationscentral.

3

Hun havde set verden gennem klare, grønne øjne.

Wisting rystede på hovedet. Hendes tomme blik fangede ham og bed sig fast. Han gik et skridt tilbage men kunne ikke lade være med at stirre.

“Er det ægte?” spurgte han med usikker stemme.

Kriminaltekniker Espen Mortensen nikkede.

Wisting sank. Hans lange erfaring havde givet ham kendskab til og indsigt i de fleste former for brutalitet og råhed, men han havde aldrig troet på ren ondskab. At der fandtes mennesker, som helt og holdent var onde. Ikke før nu. Den forbrydelse, han nu stod over for, kunne ikke have sit udspring i andet end en formørket hjerne.

Pigen med de grønne øjne var nok omkring 12 år. Hendes hoved var skilt fra resten af kroppen og placeret på en stage.

Han kunne se dele af den glatte, hvirvelformede muskulatur i spiserøret og bruskringene i luftrøret. Sårfladen var ujævn og trevlet. Blodige kødtrevler og hudrester hang ned langs træpælen.

Ansigtet var rundt med en flad næse og spids hage. Ørerne sad lavt, og de grønne øjne var smalle og skråtstillede. Hendes sorte hår var rodet, men det meste af det var stadig samlet i en hestehale.

På begge kinder glinsede noget sølvagtigt. Wisting havde set det før. Øjnene var grædt tørre. Salte tårer, som var tørret ind. Han syntes, han kunne ane frygt, pinsler og smerte i hendes grønne blik. Som om hun vidste, hvilken skæbne hun havde i vente, og hun bad om nåde.

I løbet af sine næsten tredve år som politimand havde William Wisting ofte mødt brat og voldsom død. Lig, som var opsvulmede og misfarvede, rådne og delvis fortæret af dyr. Han havde set døde mennesker med tarme og øvrige indvolde hængende udenpå. Lig med økser eller knive langt inde i kroppen; hjernemasse smurt ud over væggene. På sin vis havde han lært at tåle synet og skubbe de brutale synsindtryk til side ved hjælp af rationelle tanker og en metodisk tilgang til efterforskningsarbejdet. Med børn var det altid anderledes. Altid lige meningsløst og uforståeligt. Når et ungt menneske døde, brast det professionelle skjold, han havde bygget op omkring sig. Oplevelsen sønderrev og lammede ham. Det var, som om alt håb og selve troen på menneskeheden blev revet bort.

I denne sag var der også noget andet, som foruroligede ham. For gerningsmanden var dette ikke en irrationel handling begået i et øjeblikks affekt. Den døde piges hoved var placeret nærmest som på en piedestal, som om han var stolt af sit værk. Han ville vise hende frem, og det vidnede om, at der lå en plan og en mening bagved.

Wisting kunne mærke, hvordan tankerne fik ham til at trække vejret i korte stød, og han måtte tvinge sig selv til at begynde at arbejde, til at tænke metodisk.

Han lod blikket vandre og prøvede at danne sig et helhedsindtryk og gik samtidig ikke glip af detaljer, som enten alene eller stykket sammen kunne fortælle ham noget om drabsmanden.

Træstolpen, som hovedet var placeret på, var omkring to meter lang og på tykkelse med en underarm. Den var afbarket og tørret af vejr og vind. Nede mellem buskene så han antydninger af fodaftryk efter nogen, som havde trampet rundt i blomsterbedet. Små riller i et jævnt mønster, lidt mindre end hans egen skostørrelse. En edderkop havde nået at spinde et groft net mellem to grene, som havde rejst sig efter at have været trykket ned. Dugperler havde fæstnet sig i de hvide tråde.

På jorden ved siden af lå der et par cigaretskod, noget sammenkrøllet papir og et nedtrådt stykke tyggegummi, som hvem som helst kunne have kastet fra sig. Alt sammen ville rutinemæs-

sigt blive samlet op, pakket og mærket. Intet af det gav håb om at kunne lede efterforskningen i en konkret retning. Alligevel havde han en tro på, at stumperne også i denne sag stille men sikkert ville falde på plads, ligesom nysne, der hober sig op på en mur, fnug på fnug.

Wisting tog et skridt bagud og skuttede sig. En tung dyne af dysterhed, frygt og forvirring hvilede over stedet, lige så tæt som tågen rundt om dem.

“Hvad tror du?” spurgte han og vendte sig om mod Mortensen.

“Jeg tror ikke, hun er norsk,” svarede kriminalteknikeren og stirrede på det runde ansigt. “Jeg synes, hun har asiatiske træk.”

Wisting nikkede. Den første del af efterforskningen ville dreje sig om at finde ud af, hvem hun var. Han vidste, at døden kunne forvrænge ansigtstræk og gøre et menneske vanskeligt at genkende. Øjnene blev indfaldne, bløddelene oppustede, og huden misfarvet, men han var enig. Den flade næse, de skrå øjne og det sorte hår gav hende ikke noget typisk nordisk udseende.

“Det er nogle timer siden, hun blev halshugget,” fortsatte Mortensen og pegede på det rødbrune blod, som var størknet langs sårkanten. “Jeg vil antage, at hun blev dræbt tidligt i nat.”

“Halshugget,” gentog Wisting mest for sig selv. Ordet var næsten lige så brutalt som handlingen.

Mortensen gjorde fotoudstyret klar. Wisting vendte sig om og kiggede ud over torvet. Tågen var ved at lette. Han kunne se ryggen af et par uniformerede politimænd foran det røde og hvide afspærringsbånd, der var sat op. Nogle nysgerrige tilskuere havde samlet sig i små grupper. Brudstykker af lave samtaler med undren og uro i tonefaldet nåede hen til ham.

Lyden af et tungt køretøj fik ham til at spejde ind mod en af sidegaderne. To af brandvæsenets store biler rullede ind på torvet. En af politimændene dirigerede dem på plads i vinkelformation, så de spærrede for udsynet.

Wisting kastede et sidste blik mod det runde hoved, før han forlod stedet med tunge, langsomme skridt.

De første solstråler brød gennem det grå skylag, da hun passerede afkørslen til Tønsberg.

Line rettede sig op i sædet, lænede sig lidt frem og kastede et blik i bakspejlet. Hun trak et par tjavser fra den viltre hårløk ned i panden og spekulerede på, om hun havde klippet det for kort men blev enig med sig selv om, at det klædte hende.

Hun kunne godt lide den kriblen i maven, der altid kom, når hun var i gang med en sag, som hun ikke vidste, hvor ville ende, andet end i store overskrifter.

De skarpe, blå øjne søgte mod spejlet igen. Hun smilede.

Når avisen lavede portrætinterview med kendte personer, fik de af og til ofrene til at lave en slags grafisk fremstilling af deres liv. En rød kurve, som bølgede med høje toppe og dybe dale. Lige nu følte hun, at hendes liv befandt sig på en top. Kurven havde godt nok været fuld af udsving gennem de to år, hun havde boet sammen med Jacob Loe, men alt det havde hun lagt bag sig nu. Det laveste punkt på grafen var sommeren for to år siden, hvor hendes mor døde, mens hun arbejdede for NORAD i Afrika.

Det foreløbige højdepunkt måtte være, da hun som nyansat på lokalavisen skabte overskrifter, som bredte sig ud over landets grænser. Tilfældighederne havde sat hende på sporet af en af verdens mest eftersøgte mænd. Sagen havde bragt hende i livsfare, og den røde kurve kunne have fået en brat ende. I stedet blev det en solid start på journalistkarrieren og en af grundene til, at hun nu sad med pressekortet fra Verdens Gang i tasken. Norges største avis med over en million læsere hver dag.

Hun lænede sig tilbage mod ryglænet og nynnede med på en sang i radioens morgenudsendelse. Den bedste tid lå foran hende, følte hun. Skulle der være noget, der holdt den røde kurve nede fra de absolutte højder, så var det manglen på en kæreste. Hun savnede nogen at dele tilværelsen med, men lige nu havde hun ikke tid til den slags.

Hun kastede et blik på notaterne ved siden af sig. Hun havde udskrevet billederne af den blå kuffert med Mickey Mouse-klistermærket fra fotoarkivet. De var taget under et pressemøde i et af mødelokalerne på politistationen i hjembyen. Faren var med på et par af dem. Han tog sig godt ud. Stirrede ind i kameraet med mørke øjne, mens han hvilede den ene hånd på kuffertlåsen. Line kendte ham og vidste, at han var fuld af undren bag det myndige blik.

Han var blevet tyndere, tænkte hun og koncentrerede sig igen om vejen. Faren havde altid været godt i stand, og da han smed de første kilo, havde det bare været klædeligt. Nu begyndte han at blive lovlig tynd. Ansigtet var mere markeret, og kindbenene trådte tydeligt frem i det kantede ansigt. Det mørke hår var endnu tykt men med flere og flere grå stænk.

Hun kastede igen et blik på billedet af ham. På sæt og vis var faren holdepunktet i hendes liv. Han arbejdede konstant med en eller anden sag men havde altid haft tid til hende. Selv om han kom i sidste øjeblik, var han altid dukket op til skoleafslutninger og håndboldkampe. Og han havde altid haft tid til at lytte, når der var noget, hun havde behov for at snakke om. Desuden havde han en særlig evne til at forstå hende og komme med gode råd.

Han havde også haft forståelse for, at hun havde afbrudt studierne og var hoppet på et vikariat på lokalavisen, selv om det ikke var uproblematisk, at hun blev sat til at dække sager, han arbejdede med. Uanset hvad så vidste hun, at han var stolt af hende, og egentlig var deres job heller ikke så forskellige. Skulle man opnå resultater ud over det sædvanlige, så behøvedes der en ekstra indsats. Det handlede om kreativitet, intuition og social

intelligens. Det handlede om at skabe kontakt, grave, lokke og til en vis grad liste oplysninger ud af folk. Færdigheder, som man ikke kunne læse sig til. For den jævne journalist var jobbet bare en indtægtskilde. For hende var det ved at blive en livsstil. Hun havde meget at takke sin far for.

Mobiltelefonen ringede i håndtasken, samtidig med at nyhedsoplæseren præsenterede sig. Hun fiskede telefonen frem med én hånd og lyttede kun halvt til, hvad der blev sagt. Morgenudsendelserne havde hidtil været præget af præsidentvalget i USA og den internationale finanskrise.

Så fór hun sammen. Der var sket noget i løbet af morgentimerne. Der var en ny tophistorie:

“Politiet i Vestfold har slået alarm, efter at en død person er fundet på torvet i Larvik,” læste journalisten i radioen.

Hun sad med telefonen i hånden og genkendte redaktionens nummer, men lod den fortsætte med at ringe, mens hun lyttede videre: “Politiet har afspærret et større område og er meget tilbageholdende med oplysninger.”

Hun besvarede telefonen og vidste, hvad det handlede om.

“Planerne er ændret,” meddelte nyhedsredaktøren fra Akersgata ind i øret på hende. “Der er fundet et lig i din hjemby. Er du fremme?”

Line kastede et blik på uret på instrumentbrættet.

“Om tyve minutter.”

“Så bliver du den første herfra.” Der blev raslet med papirer i den anden ende. “Den, der tippede os, har hørt det fra sin mor. Det var hende, der fandt liget. Det drejer sig vist nok om et afhugget hoved på en træstage. Det er ikke bekræftet, men det virker troværdigt. De har afspærret det halve af torvet, og der er ingen i politiet, der har tid til at tage telefonen.”

“Herregud,” stønnede Line.

“Ja, hvis det stemmer, så er det stort. Vi sender i første omgang et team herfra plus et team fra lokalredaktionen i Skien. Netavisen sender sine egne folk, men skal have en historie fra dig, så snart du har noget.”

Line mærkede, hvordan hendes hænder blev klamme. Hun lettede foden lidt fra speederen. Pludselig følte det, som om hun havde taget lidt for store sko på.